

ימי ספירת העומר תשפ"ב - לבחור לאהוב: איך מכוונים את הרגש?

1. **ויקרא כג:** 1. דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן: והניף את העמר לפני ה' לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הכהן ... 2. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה: עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום. 3. והקרבתם מנחה חדשה לה': ממושבתים תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרנים סלת תהיינה חמץ תאפינה בכורים לה'.

2. **משנה סוטה פרק ב:** כל המנחות באות מן החטין וזו [מנחת סוטה] באה מן השעורין, ומנחת העומר ... מן השעורין. אמר רבן גמליאל: כשם שמעשיה [של הסוטה] מעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה. **ליקוטי שיחות א/266:** למה קרבן העומר שונה מכל הקרבנות ובא מהשעורים? ומילא לגבי מנחת סוטה אומרת המשנה טעם מיוחד – שמעשיה מעשה בהמה – אבל מה לגבי מנחת העומר?

ספר החינוך מצוה שו: לספור תשעה וארבעים יום מיום הבאת העומר שהוא ששה עשר בניסן ... לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה ... והיא העיקר והסיבה שנגאלו ממצרים ... ומפני כן נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד שימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות. וזהו שאנו מונין לעומר? כלומר כך וכך ימים עברו מן המנין ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן? כי לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת.

שיבולי הלקט הערוגה השמינית רלו: במדרש אגדה מקשה: למה תלה הכתוב יום חג שבועות בספירה, מה שאין כן בכל המועדות [שתלויים ביום מיוחד בחודש]?

תוספות מנחות סו,א ד"ה זכר למקדש: עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר, שוב אינו סופר, משום שצריך 'תמימות'. **ותימה גדולה הוא ולא יתכן.**

שער הכוונות [רבי חיים ויטאל] פו,א: טוב לאדם לכוון במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל השבע ספירות, והמשל בזה: בשבוע הראשון יכוון לתקן את אשר חטא ופגם בספירת החסד וכו'.

3. **תניא אגרת הקודש סימן טו:** המדות נחלקות בדרך כלל לשבע וכל פרטי המידות שבאדם באות מאחת משבע מדות אלו ... מדת החסד - **להשפיע** בלי גבול, ומדת הגבורה - **לצמצם מלהשפיע** או שלא להשפיע כלל, ומדת הרחמים - **לרחם** על מי ששייך לשון רחמנות עליו והיא מדה ממוצעת בין גבורה לחסד ... ולפי שהיא מדה ממוצעת נקראת תפארת, כמו בגדי תפארת שהוא בגד צבוע בגוונים הרבה מעורבים בדרך שהוא תפארת ונוי ... בחינת נצח היא **לנצח** ולעמוד נגד כל מונע ההשפעה. בחינת יסוד היא **ההתקשרות**, כמו שמקשר האב שכלו בשכל בנו בשעת לימודו עמו באהבה.

ליקוטי שיחות א/266: נאמר בשיר השירים 'משכני אחריו נרוצה'. היינו בתחילה צריך הקב"ה למשוך את האדם אליו, ואולם אחר כך 'נרוצה', היהודי ירוץ מעצמו אחרי הקב"ה. ועוד צריך לשים לב שבהתחלה נאמר 'משכני' לשון יחיד, ואחר כך נאמר 'נרוצה' לשון רבים.

יש לבאר שהפסוק נאמר על תקופת ספירת העומר: ביציאת מצרים היו בני ישראל משוקעים במ"ט שערי טומאה, 'ואת ערום ועריה', אלא רק נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה ומשך אותם משם. ואולם כיון שהגילוי הגיע מלמעלה הוא נגע רק **בנפשם האלוקית**, אבל **הם עצמם לא היו כלים לגילוי כזה ולא פעל בהם בפנימיותם**. ולכן נאמר 'משכני' בלשון יחיד, כיון שהייתה זו משיכה רק לנפשם האלוקית. ואולם התכלית היא שהגילוי דנפש האלוקית יסחוף גם את הנפש הבהמית, שהרי האלוקית אינה צריכה תיקון ולא ירדה לעולם הזה אלא בשביל לתקן הבהמית. ולכן נאמר 'נרוצה' לשון רבים, שהעבודה לא תהיה רק מצד הנפש האלוקית אלא גם מצד הבהמית. וזהו שהקרבן העומר הייתה מהשעורים, מאכל בהמה, משום שתכלית הספירה היא לברר נפש הבהמית.

ספר השיחות תש"ד 9-10: המדענים המציאו מכשירים שונים, שעל ידם יכולים לראות ולשמע דברים הקורים במרחקים. וכך ענין תורת ועבודת החסידות הוא, לתת ראייה ושמיעה בעניינים רוחניים **ולהרגיש אלוקות ממש**. השבח לא-ל שנתן לנו כח **הציור** במחשבה, שמעמיד את האדם במקום אחר ובזמן אחר לגמרי. זאת התבודדות חסידית: ענין הציור הוא לציייר דבר הנמצא בזיכרונו, ובשעת הציור בא הדבר בהתגלות ובצורה חיה עד שהאדם מתעלה לאותו מקום ומרגיש את העניינים בהרגש שכלו כאילו הוא שם ממש. ועל ידי כך מתווסף לאחר מכן חיות גם בכוחות הגלויים ובפעולות הטובות שלו.